

PM Rotel I (Dnr KS 2022/482)

Anmälan om svar på remiss av utkast till lagrådsremiss Åtgärder för en jämnare fördelning av boendet för vissa skyddsbehövande

Remiss från Justitiedepartementet

Borgarrådsberedningen föreslår att kommunstyrelsen beslutar följande.
Anmälan om svar på remiss godkänns.

Föredragande borgarrådet Anna König Jerlmyr anför följande.

Ärendet

Rysslands invasion av Ukraina har lett till att flera miljoner personer är på flykt i Europa. I mars beslutades inom EU att aktivera massflyktsdirektivet. Massflyktsdirektivet innebär bland annat att skyddsbehövande från Ukraina ges ett tillfälligt uppehållstillstånd i EU i ett år med möjlighet till förlängning i ytterligare två år.

Regeringskansliet har upprättat ett utkast till lagrådsremiss som innehåller förslag som ger kommunerna större möjlighet att bistå Migrationsverket i arbetet med att ordna boende för de som beviljats uppehållstillstånd med tillfälligt skydd. I utkastet till lagrådsremiss föreslås ändringar i lagen (1994:137) om mottagande av asylsökande m.fl. för att åstadkomma en jämnare fördelning över landet av boendeplatser för skyddsbehövande som kommer till Sverige med stöd av EU:s massflyktsdirektiv. Det föreslås i utkastet till lagrådsremiss att:

- Lagens bestämmelser ska gälla redan från den tidpunkt då utlänningen ansöker om tillfälligt skydd
- Migrationsverket ska, samtidigt som myndigheten behåller huvudansvaret för mottagandet, få anvisa en kommun att ordna boendet för personer med uppehållstillstånd med tillfälligt skydd
- Kommunerna ges behörighet att anordna boenden för dessa personer

I lagrådsremissen konstateras att det behövs regler om anvisning av en kommun för boende med anledning av massflyktsdirektivet. Det finns, enligt remissen, ett behov av att åstadkomma en så jämn fördelning som möjligt mellan landets kommuner för boende.

Justitiedepartementet har remitterat förslaget till Stockholms stad för yttrande. På grund av kort remisstid har staden svarat med stadsledningskontorets tjänsteutlåtande.

Beredning

Ärendet har remitterats till stadsledningskontoret och socialnämnden. Socialförvaltningen har inkommit med ett kontorsyttrande.

Stadsledningskontoret ser positivt på att det nu kommer ett lagförslag som ger kommunerna befogenhet att bistå i mottagandet och anordna boenden för de personer som är på flykt med anledning av Rysslands invasion av Ukraina. Stockholms stads nämnder och bolagsstyrelser arbetar redan i dag på olika sätt för ett väl fungerande mottagande och har en god beredskap att ytterligare växla upp och bistå staten i att ordna boendeplatser.

Socialförvaltningen delar slutsatsen att det finns ett behov av att åstadkomma en så jämn fördelning som möjligt mellan landets kommuner för boende avseende personer med uppehållstillstånd med tillfälligt skydd. Förvaltningen ställer sig överlag bakom de ändringar i lagstiftning som förslås.

Socialförvaltningen välkomnar förslaget att lagen (1994:137) om mottagande av asylsökande m.fl. och lagen (2008:344) om hälso- och sjukvård åt asylsökande m.fl. ändras så att lagarna gäller från den tidpunkt då utlänningen ansöker om tillfälligt skydd. Det bidrar till ökad tydlighet för den enskilde rörande ansvarsfördelning mellan Migrationsverket, kommun och region.

Mina synpunkter

Jag föreslår att borgarrådsberedningen föreslår att kommunstyrelsen beslutar följande.

Anmälan om remiss godkänns.

Stockholm den 5 oktober 2022

ANNA KÖNIG JERLMYR

Bilaga

Utkast till lagrådsremiss - Åtgärder för en jämnare fördelning av boende för vissa skyddsbehövande

Borgarrådsberedningen tillstyrker föredragande borgarrådets förslag.

Remissammanställning

Ärendet

Rysslands invasion av Ukraina har lett till att flera miljoner personer är på flykt i Europa. I mars beslutades inom EU att aktivera massflyktsdirektivet. Massflyktsdirektivet innebär bland annat att skyddsbehövande från Ukraina ges ett tillfälligt uppehållstillstånd i EU i ett år med möjlighet till förlängning i ytterligare två år.

Regeringskansliet har upprättat ett utkast till lagrådsremiss som innehåller förslag som ger kommunerna större möjlighet att bistå Migrationsverket i arbetet med att ordna boende för de som beviljats uppehållstillstånd med tillfälligt skydd. I utkastet till lagrådsremiss föreslås ändringar i lagen (1994:137) om mottagande av asylsökande m.fl. för att åstadkomma en jämnare fördelning över landet av boendeplatser för skyddsbehövande som kommer till Sverige med stöd av EU:s massflyktsdirektiv. Det föreslås i utkastet till lagrådsremiss att :

- Lagens bestämmelser ska gälla redan från den tidpunkt då utlänningen ansöker om tillfälligt skydd
- Migrationsverket ska, samtidigt som myndigheten behåller huvudansvaret för mottagandet, få anvisa en kommun att ordna boendet för personer med uppehållstillstånd med tillfälligt skydd
- Kommunerna ges behörighet att anordna boenden för dessa personer

I lagrådsremissen konstateras att det behövs regler om anvisning av en kommun för boende med anledning av massflyktsdirektivet. Det finns, enligt remissen, ett behov av att åstadkomma en så jämn fördelning som möjligt mellan landets kommuner för boende.

Justitiedepartementet har remitterat förslaget till Stockholms stad för yttrande. På grund av kort remisstid har staden svarat med stadsledningskontorets tjänsteutlåtande.

Beredning

Ärendet har remitterats till stadsledningskontoret och socialnämnden. Socialförvaltningen har inkommit med ett kontorsyttrande.

Stadsledningskontoret

Stadsledningskontorets tjänsteutlåtande daterat den 26 april 2022 har i huvudsak följande lydelse.

Stadsledningskontoret ser positivt på att det nu kommer ett lagförslag som ger kommunerna befogenhet att bistå i mottagandet och anordna boenden för de personer som är på flykt med anledning av Rysslands invasion av Ukraina. Stockholms stads nämnder och bolagsstyrelser arbetar redan i dag på olika sätt för ett väl fungerande mottagande och har en god beredskap att ytterligare växla upp och bistå staten i att ordna boendeplatser.

Stadsledningskontoret delar slutsatsen att det finns ett behov av att åstadkomma en så jämn fördelning som möjligt mellan landets kommuner för boende avseende personer med

uppehållstillstånd med tillfälligt skydd. Stadsledningskontoret ställer sig överlag bakom föreslagna ändringar i lagstiftning men ser behov av vissa förtydliganden och upplever en osäkerhet kring huruvida såväl utformning som nivå på ersättningen till kommunerna blir adekvat.

Behov av ett mottagande med rimliga planeringsförutsättningar

Att Migrationsverket, samtidigt som myndigheten behåller huvudansvaret för mottagandet, ska få anvisa en kommun att ordna boendet för personer tillfälligt uppehållstillstånd och att kommunerna ges behörighet att anordna boenden för dessa personer framstår som ändamålsenligt för att få en jämnare fördelning mellan landets kommuner.

Stadsledningskontoret vill understryka vikten av goda planeringsförutsättningar och att det därmed blir viktigt att förordningar och föreskrifter om läns- och kommunal samt vad som gäller för ersättning tas fram i så god tid som möjligt. Samtidigt ställer den uppkomna situationen höga krav på flexibilitet, både för den enskildes bästa men också för ett effektivt och ändamålsenligt resursutnyttjande i samhället i stort. Tiden är knapp och många av de personer som förändringarna rör befinner sig redan i Sverige och det är av stor betydelse att förutsättningar för inblandade parter skyndsamt klargörs. Skyndsamma besked kring den fortsatta processen och ersättning för kommunerna är viktigt.

Utgångspunkten för en jämnare fördelning i en massflyktingsituation bör vara att ta tillvara Sveriges samlade kapacitet, möjliggöra ett så bra mottagande som möjligt för barn och vuxna och minska risk för oönskad påverkan på övriga lokalsamhället. Stadsledningskontoret anser att bosättningslagens fördelningsprinciper kan vara en utgångspunkt men att det bör finnas möjligheter till justeringar och omfördelning mellan län och kommuner om det i dialog med kommunerna framkommer möjligheter som inte fångas i fördelningsmodellen att ordna boende och mottagande utöver kommunal. I den modell som presenterats har samtliga skyddsbehövande räknats in. Möjligheten att planera för och anpassa boendeanskaffning utifrån en delvis rörlig målbild av antal personer med behov av anläggningsboende, egenbosatta samt ensamkommande barn blir en utmaning som ställer krav på dialog och flexibilitet.

Tidsfristen att ta emot efter anvisning är två månader i bosättningslagen. Det bör utgöra ett riktmärke även i det nu föreslagna regelverket. Stadsledningskontoret vill dock betona möjligheten att påskynda mottagandet genom att Migrationsverket i första hand genomför anvisningar till kommuner som meddelar Migrationsverket att de har iordningsställda platser.

I dagsläget saknas även särskilda krav på typ av boenden och det är mycket som lämnas till kommun att avgöra hur skyldigheten ska fullgöras. Det saknas till exempel skrivningar om standard för boendet, bemanning och vilket praktiskt stöd som bör ingå i anslutning till boendeuppdraget. Stadsledningskontoret välkomnar att det är upp till kommunen att avgöra men då frågorna har bäring på ersättning för uppdraget hade ökad tydlighet varit bra.

Stadsledningskontoret välkomnar förslaget att lagen (1994:137) om mottagande av asylsökande m.fl. och lagen (2008:344) om hälso och sjukvård åt asylsökande m.fl. ändras så att lagarna gäller från den tidpunkt då utlänningen ansöker om tillfälligt skydd. Det bidrar till ökad tydlighet för den enskilde rörande ansvarsfördelning mellan Migrationsverket, kommun och region.

Ersättning utifrån lokala förutsättningar

Enligt förslaget ska kommuner som har anvisats att ordna boenden för personer med uppehållstillstånd med tillfälligt skydd ha rätt till statlig ersättning för sina kostnader. Regler om detta ska ges i särskild förordning. Staten har det huvudsakliga ansvaret för mottagande av asylsökande m.fl. och utgångspunkten är att staten ska ersätta kommunerna (och regionerna) för de kostnader som de har för insatser som de är skyldiga att tillhandahålla. I förslaget bedöms att ersättningen bör lämnas i form av schablonbelopp som avser att täcka de genomsnittliga kostnaderna kommunerna får för att ordna boenden.

Stadsledningskontoret vill understryka att migration är en statlig uppgift och staten ska därmed bära såväl det ekonomiska ansvaret som den ekonomiska risken. Stadsledningskontoret anser att detta måste vara vägledande när det gäller ersättningar för de extrakostnader som

riskerar att hamna hos kommuner i och med de föreslagna lagändringarna. Inte bara när det gäller boenden utan även skola, vård och sociala insatser.

Enligt förslaget ska ersättningssystemet utformas så att ersättningen kan betalas ut på ett enkelt sätt och med utgångspunkt att täcka de genomsnittliga kostnaderna och inte ge upphov till onödiga administrativa kostnader för kommunerna. Stadsledningskontoret välkomnar ett enkelt ersättningssystem med schablonbelopp men vill tillägga att kostnaderna för boenden kan påverkas av hur lång planeringshorisont kommunen har att anskaffa och iordningställa boenden, hyresnivåer och andra lokala förutsättningar som måste tas i beaktande. Dessutom kan det vara en påtaglig skillnad i kostnad mellan att driva stora anläggningsboenden jämfört med småskaliga alternativ.

Stadsledningskontoret anser att ersättningen ska täcka kommunernas kostnader för att anskaffa, utrusta, driva och avveckla boenden. Stadsledningskontoret vill även understryka vikten av att kommunen även ersätts för iordningsställande av boendeplatser samt tomgångskostnader. Kommunen ska inte behöva bära ekonomisk osäkerhet i mottagandet. Ersättningen bör även utgå från antalet platser, inte antal mottagna personer.

Utgångspunkten i schablonen ska inte vara Migrationsverkets nuvarande kostnader enligt befintligt system utan kommunernas faktiska kostnader. Ersättningen måste ta hänsyn till de skilda förutsättningarna att ordna boenden i Sveriges alla kommuner. Det måste finnas en ventil, en möjlighet att få kostnadstäckning, även i kommuner med ett högt kostnadsläge.

Behov av att se över regelverk

Stadsledningskontoret kan konstatera att rättsläget idag är oklart avseende vem som ansvarar för sociala insatser i bostaden till den som omfattas av LMA och har särskilda behov, exempelvis hemtjänst eller insatser enligt lagen om stöd och service till vissa funktionshindrade, LSS. Nuvarande tolkning från Sveriges kommuner och regioner, SKR, är att det ingår i LMA och att det därmed är Migrationsverkets ansvar att tillgodose de behov av anpassat boende och stöd i hemmet som skyddsbehövande har till följd av exempelvis ålder eller funktionsnedsättning. Stadsledningskontoret anser att det runt dessa frågor krävs tydlighet i ansvarsfördelning och ekonomiska överenskommelser på nationell nivå för att säkerställa att den enskilde tillförsäkras en skälig levnadsnivå.

Stadsledningskontoret anser att det också finns anledning att belysa och se över andra regelverk vid längre vistelse i Sverige, till exempel massflyktingars tillgång till språk- och andra arbetsfrämjande insatser samt nivån på dagersättning enligt LMA.

Bristande barnrättsperspektiv

Hittills är lite mer än en tredjedel av de som flytt från Ukraina till Sverige barn. Stadsledningskontoret anser att barnrättsperspektivet är bristfälligt i lagrådsremissens konsekvensanalys. Barnfamiljers möjlighet att vid en längre vistelse klara sig på dagersättning enligt LMA och konsekvenser ur ett barnrättsperspektiv av att i så fall inte kunna beviljas nödprövning enligt socialtjänstlagen är *en* sådan fråga.

En annan aspekt är att det i lagrådsremissen saknas skrivningar om hur systemet med kommunanvisningar ska utformas för att verka för att minska antalet byten av boenden/bostäder. Likaså frågan om de som bor i anläggningsboende ska prioriteras framför dem med eget boende vid anvisning av en kommun. En inte obetydlig andel som flytt från Ukraina bor nu i privata mer eller mindre kortsiktiga boenden. Hur dessa personer ska prioriteras vid kommunanvisning om ett sådant boende upphör är en viktig fråga. Inte minst ur ett barnperspektiv i de fall det är ett hushåll med barn som påbörjat skolgång och/eller aktiviteter.

Stadsledningskontoret föreslår att kommunstyrelsen beslutar att remissen besvaras med hänvisning till vad som sägs i stadsledningskontorets tjänsteutlåtande.

Socialförvaltningen

Socialförvaltningens tjänsteutlåtande daterat den 22 april 2022 har i huvudsak följande lydelse.

Socialförvaltningen delar slutsatsen att det finns ett behov av att åstadkomma en så jämn fördelning som möjligt mellan landets kommuner för boende avseende personer med uppehållstillstånd med tillfälligt skydd. Förvaltningen ställer sig överlag bakom de ändringar i lagstiftning som förslås.

Socialförvaltningen välkomnar förslaget att lagen (1994:137) om mottagande av asylsökande m.fl och lagen (2008:344) om hälso- och sjukvård åt asylsökande m.fl. ändras så att lagarna gäller från den tidpunkt då utlänningen ansöker om tillfälligt skydd. Det bidrar till ökad tydlighet för den enskilde rörande ansvarsfördelning mellan migrationsverket, kommun och region.

Att migrationsverket, samtidigt som myndigheten behåller huvudansvaret för mottagandet, ska få anvisa en kommun att ordna boendet för personer tillfälligt uppehållstillstånd och att kommunerna ges behörighet att anordna boenden för dessa personer framstår som ändamålsenligt för att få en jämnare fördelning mellan landets kommuner. Socialförvaltningen ser det som önskvärt att vissa aspekter av ansvarsfördelningen förtydligas.

Krav på boendet

Om migrationsverket gör en anvisning är kommunen skyldig att ordna boende. Några särskilda krav på typ av boende uppställs inte i nuvarande förslag. Det lämnas därmed till kommunen att avgöra hur skyldigheten ska fullgöras. Det saknas till exempel skrivningar om standard för boendet, bemanning och vilket praktiskt stöd som bör ingå i anslutning till boendeuppdraget

Konsekvensanalys av att leva på dagersättning enligt LMA över tid

Eftersom personerna inte är folkbokförda omfattas de inte av det bosättningsbaserade välfärdssystemet. Istället omfattas flyktingar som beviljas tillfälligt skydd förmåner enligt LMA.

Dagersättningen för de som omfattas av LMA är olika stor beroende på om du bor i ett av migrationsverkets boenden där mat ingår eller i ett boende där mat inte ingår. Dagersättningen är betydligt lägre än riksnormen för försörjningsstöd.

Migrationsverket konstaterade i början av 2022 att det beräknas ta i genomsnitt fyra månader att avgöra en förstagångsansökan om asyl.

Det är skillnad att leva på dagersättning och i anläggningsboende under ca fyra månader jämfört med de tre år som flyktingar som beviljats tillfälligt skydd kan komma att behöva göra.

En familj där det ingår en vuxen och två barn, 8 och 12 år, får med ersättning enligt LMA en månadsinkomst på 4920 kr/mån i boende utan mat och 1440 kr/ mån i boende med mat (räknat på 30 dagar). Samma familj skulle med försörjningsstöd istället få en månadsinkomst, utöver hyra, på 11.350 kr/mån enligt riksnormen.

Möjligen skulle vissa delar räknas bort om det anses ingå i boendet. Att personer ska leva med inkomster så långt under försörjningsstödsnormen i upp till tre år skulle kunna bli problematiskt. Enligt folkhälsomyndighetens rapport Låg ekonomisk standard1 kan en uppväxt i fattigdom påverka ett barns liv negativt på flera sätt. Låg ekonomisk status och ekonomiska problem kan påverka bland annat barns och ungas fysiska och psykiska hälsa, hälsobeteenden och skolresultat, sociala relationer och graden av trångboddhet. Barn till ensamstående mödrar och utrikes födda barn löper särskilt stor risk att växa upp i ekonomisk utsatthet.

Enligt SoL har alla som vistas i en kommun rätt att ansöka om bistånd och att få sitt ärende prövat individuellt samt få ett skriftligt beslut som kan överklagas. Personer som inte är bosatta i Sverige, men vistas i en kommun här kan också ha rätt till visst bistånd enligt SoL. Det gäller även personer som vistas här utan uppehållstillstånd.

Det är möjligt att flyktingar som beviljats tillfälligt skydd och bor i en kommun söker sig till socialtjänsten för nödprövning om de får svårt att klara sig hela månaden. Enligt gällande rätt skulle idag troligtvis ett avslag ges med hänvisning till migrationsverket. Det nya lagförslaget innebär en otydlighet i hur ansökningar om nödprövning ska bedömas. Att neka barnfamiljer ekonomiskt stöd över tid är inte juridiskt korrekt ur ett barnrättsperspektiv

Barnrättsperspektiv

Kommunens ansvar för att utreda och bedöma ett barns behov påverkas inte av vistelsetidens längd eller barnets migrationsstatus. Omfattningen av det bistånd en kommun kan ha skyldighet att ge kan däremot påverkas av vistelsetidens längd och under vilka förhållanden som barnet vistas där.

Hittills är drygt en tredjedel av de som flytt från Ukraina till Sverige barn. Överlag anser socialförvaltningen att det saknas ett barnrättsperspektiv i lagrådsremissens konsekvensanalys. Sedan den 1 januari 2020 gäller barnkonventionen som svensk lag. Genom att göra barnkonventionen till lag är tanken att den ska få ett större genomslag i praktiken och att barns rättigheter tydligare ska genomsyra all offentlig verksamhet. De rättigheter som barn har enligt barnkonventionen är en del av de mänskliga rättigheter som under lång tid fastställts genom olika internationella överenskommelser. Barnkonventionen syftar till att stärka barnets rättigheter genom att tydliggöra att barn är rättighetsbärare.

Två av barnkonventionens grundprinciper finns sedan tidigare i socialtjänstlagen, och lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga, LVU. Det handlar om att särskilt beakta barnets bästa och att barn så långt som möjligt ska vara delaktiga i frågor som rör dem.

Barn har enligt barnkonventionen rätt till skälig levnadsstandard, till exempel bostad, kläder och mat. Vidare har barn rätt till lek, vila, fritid och rekreation samt att fritt delta i det kulturella livet. Barnrättsperspektivet ska beaktas i beslut som rör i ekonomiskt bistånd.

De som omfattas av massflyktsdirektivet beviljas arbetstillstånd men har inte rätt till SFI utan förväntas söka arbete utifrån de språkliga förutsättningar de redan har. Det är ännu oklart hur möjligheterna att få ett arbete för vuxna kommer att se ut under vistelsetiden i Sverige.

I lagrådsremissen saknas skrivningar om hur systemet med kommunanvisningar ska utformas för att verka för att minska antalet byten av boenden/bostäder. Detta är något som, enligt författningskommentaren, föreskrifterna skulle kunna innehålla. Likaså frågan om de som bor i anläggningsboende ska prioriteras framför dem med eget boende vid anvisning av en kommun. En inte obetydlig andel som flytt från Ukraina bor nu i privata mer eller mindre kortsiktiga boenden. Hur dessa personer ska prioriteras vid kommunanvisning om ett sådant boende upphör är en viktig fråga. Inte minst ur ett barnperspektiv i de fall det är ett hushåll med barn som påbörjat skolgång och/eller aktiviteter.

Sociala insatser i bostaden

Rättsläget är idag oklart avseende vem som ansvarar för sociala insatser i bostaden, exempelvis hemtjänst eller insatser enligt lagen (1993:387) om stöd och service till vissa funktionshindrade, LSS, till den som omfattas av LMA och har särskilda behov. Nuvarande tolkning från Sveriges kommuner och regioner, SKR, är att det ingår i LMA och att det därmed är migrationsverkets ansvar att tillgodose de behov av anpassat boende och stöd i hemmet som skyddsbehövande har till följd av exempelvis ålder eller funktionsnedsättning.

Socialförvaltningen anser att det runt dessa frågor krävs tydlighet i ansvarsfördelning och ekonomiska överenskommelser på nationell nivå för att säkerställa att den enskilde tillförsäkras en skälig levnadsnivå. Då flyktingmottagandet är ett statligt uppdrag ska detta inte belasta kommunal ekonomi.

Planeringsförutsättningar för kommunerna

Möjligheten att anvisa en kommun som ska ordna boendet är inte avsedd att förändra ansvarsfördelningen mellan stat och kommun på något annat sätt än att kommunerna blir skyldiga att

ordna boende för dem. Migrationsverket ska alltså ha huvudansvaret för mottagandet av dessa personer och således även ansvar för övrigt bistånd enligt lagen om mottagande av asylsökande m.fl. Det är viktigt att tydliggöra planeringsförutsättningar och socialförvaltningen välkomnar föreskrifter om fördelningen av anvisningar mellan kommuner, prioriteringar vid anvisningar och inom vilken tid en kommun ska ordna boende.

Ersättningar

Enligt förslaget ska kommuner som har anvisats att ordna boenden för personer med uppehållstillstånd med tillfälligt skydd ha rätt till statlig ersättning för sina kostnader. Regler om detta ska ges i förordning.

Staten har det huvudsakliga ansvaret för mottagande av asylsökande m.fl. och utgångspunkten är att staten ska ersätta kommunerna (och regionerna) för de kostnader som de har för insatser som de är skyldiga att tillhandahålla. I förslaget bedöms att ersättningen bör lämnas i form av schablonbelopp som avser att täcka de genomsnittliga kostnaderna kommunerna får för att ordna boenden.

Enligt förslaget bör bestämmelser om ersättning liksom när det gäller andra kostnader för mottagande av asylsökande ges i förordning. Ersättningsystemet ska utformas så att ersättningen kan betalas ut på ett enkelt sätt och med utgångspunkt att täcka de genomsnittliga kostnaderna och inte ge upphov till onödiga administrativa kostnader för kommunerna. Socialförvaltningen välkomnar ett enkelt ersättningsystem med schablonbelopp men vill tillägga att kostnaderna för boenden kan påverkas av hur lång planeringshorisont kommunen har att anskaffa och iordningställa boenden, hyresnivåer och andra lokala förutsättningar som måste tas i beaktande och skillnaden i kostnad mellan att driva stora anläggningsboenden jämfört med småskaliga alternativ.

Socialförvaltningen anser att ersättningen ska täcka kommunernas kostnader för att anskaffa, utrusta, driva och avveckla boenden. Utgångspunkten i schablonen ska inte vara migrationsverkets nuvarande kostnader enligt befintligt system utan kommunernas faktiska kostnader. Ersättningen måste ta hänsyn till skilda förutsättningarna att ordna boenden i Sveriges alla kommuner.

Det måste finnas en möjlighet att få kostnadstäckning även i kommuner med ett högt kostnadsläge. Socialförvaltningen anser vidare att ersättningen bör utgå från antalet platser, inte antal mottagna personer.

Migration är en statlig uppgift och staten ska därmed bära det ekonomiska ansvaret och den ekonomiska risken. Socialförvaltningen anser att detta måste vara vägledande när det gäller ersättningar för de extrakostnader som riskerar att hamna hos kommuner i och med de föreslagna lagändringarna. Inte bara när det gäller boenden utan även insatser med stöd av SoL eller andra sociallagar.